

WALLIS NOVICE

EEN VERHAAL VAN EN DOOR BEGINNENDE ALPINISTEN ...

Een mooie dag in de Zwitserse Alpen. Enkele Belgische nummerplaten kleuren het vreedzame bergdorpje Arolla, Evolène Wallis. Enkele teamleden waren al gearriveerd, anderen stroomden enthousiast toe met de ironische vraag of er hier Belgen zijn. Bart Smets, aspirant alpiene gids was dus kennelijk gearriveerd. Tenten werden opgezet, busjes uitgeladen, eten gekookt en persoonlijke verhalen uitgewisseld ... Ondertussen bereikten de laatste teamleden de camping. Alleen Renaat, onze iets rijpere maar zeer wijze teamgenoot, ging zijn acte de présence behouden tot op het départ van de stage. Daar was hij dan, onze pater familias ... Bart Overlaet kwam zijn poulains verwelkomen ...

“IF YOU WANT TO KNOW THE END, LOOK AT THE BEGINNING”

Een weekend in de Chaveehut van Mailen. Sommigen kenden elkaar, anderen leerden elkaar kennen. De stage werd geleid door Bart Overlaet, UIAGM gids en expert in de bergsport, met een palmares om U tegen te zeggen. Bart werd ondersteund door die andere Bart, namelijk Bart Smets. Een geduldig, vredesgezind heerschap met een goede zin voor humor en een buitengewoon ervaringsgerichte geoefendheid in het alpinisme en sportklimmen. De equipe zelf bestond uit een mix van LO-ers, doctors, ingenieurs en een floradeskundige. Na onze eerste kennismaking namen de Barten “de Capra Ibex bij de horens”. We kregen een uitgediepte versie van wat men touwenleer noemt. Hierna was er nog tijd om te sportklimmen en in de avond werd er tijd uitgetrokken om de stage te bespreken. Het belooft een leuke alpiene stage te worden!

“HEADING FOR THE MOUNTAINS!”

Backpacks waren afgesteld. *Packen* is een transpiratie op zich. Wat nemen we mee en wat niet? *That's always a question* ... Na het geklooi met de zak konden we, gewapend met piolets en wandelstokken, vertrekken richting Cabane des Dix, ons basecamp gedurende een week. Cabane des Dix ligt op 2928 m. en is omgeven door verschillende mooie witte Alpentoppen. Deze berghut heeft zijn naam te danken aan een oude legende van tien bandieten die de vallei onveilig maakten. Goed, wijle weg! De rugzak, vol proviand, gekruid met touw en ander technisch en nuttig materiaal, woog zwaar op onze schouders. Ons lichaam, nog niet aangepast aan de hoogte, had het wat lastig. De meesten genoten van het zweet gemixt met onze nog frisse lichaamsgeur. Anderen genoten van de eerste blaren op de hiel. Sommigen genoten van een worst. Marmotten lieten zich horen. Ze hadden ons al lang in de gaten. Het bekende “Pas des Chèvres”, met zijn beruchte stalen ladders, die hoog boven de gletsjer “Glacier de Cheilon” oprijzen, bepaalde onze weg. Eens op de gletsjer was het nog een groot uur wandelen met een héél pittige klim, die we deze week meermaals zouden vervloeken, richting de Cabane.

“A CLIMBER'S DAY ALWAYS STARTS AT THE CRUX: GETTING OUT OF BED.” – ERNEST HEMINGWAY

Kwart voor vijf! Potverdikke, opstaan op dat vroege uur prikt toch in de oogjes. Pfff ..., even leren omgaan met al de drukte om je heen die de andere klimmers maken. Oké, piolet in de hand, touw op onze bult, and “off we go” ... Het weer zat goed, de zonsopgang hemels en Mt. La Luette lachte ons toe. Bart O. bepaalde het tempo om de te enthousiastelingen wat in te tomen. De week was per slot van rekening maar pas gestart. Een kleine vier uur na ons vertrek uit de Cabane, bereikten we de top van La Luette op 3350 m. Wat een *view* ... We feliciteerden elkaar en dankten de Barten. We smaakten van de traditionele topchips en namen de tijd om te genieten. Wat later maakten we uiterst geconcentreerd aanstalten om af te dalen.

Mijmerend van het mooie zicht liepen we richting onze volgende activiteit, den sneeuwscholing ... Onze stageleider zocht een plaatsje tussen de hoge witte toppen van het wondermooie Wallis. De eerste vaardigheden die we aangeleerd kregen, was het maken van een pikkelzekering en het creëren van het beruchte T-anker. Deze werden uiteraard getest. Af en toe vloog er wel een ijsbijl door de heldere blauwe lucht, maar gelukkig vielen er geen gewonden. Als presentje kregen we een roetsjbaan. De bedoeling was om tijdens een val jezelf gecontroleerd af te remmen. Voorwaarts, achterwaarts, op de buik en op de rug, met en zonder piolet ... “*les bébés s’amusent*”. Na het gerollebol in het witte goud, leerden we ook de techniek van functioneel stappen in de sneeuw en op gletsjerterrein. Aansluitend gingen we over naar het tot stand brengen van de vertrouwde serierelais. De “Lose role” werd de afsluiter van de dag. *Yet again it has been an active day with lots of fun!*

“GOOD WEATHER, BAD WEATHER. ANYTIME'S GOOD FOR CLIMBING, BUT BE AWARE OF THE STORM”

De planning was avontuurlijk getint. We *tuneden* onze rugzakken in functie van de Col de Riedmatten, gesitueerd op 2919 m. Een geschikte graat om

allerhande relais te bouwen en om te klimmen met twee volgers. Vergeet de PA klimschoentjes maar. Dit was werk voor “die hard” D-bottienen. Adventure-klimmen met friends, nuts en camelots. Na enige tijd begon er wat wind op te steken. In de verte zagen we de blauwe skyline ingenomen worden door donkere cumulus congestus. De lucht werd zeer onstabiel ... Voortmaken dus ... We dachten aan de avondverhalen van Bart O. Onweer maak je liever niet mee! De wind werd strakker en dikke regendruppels vielen uit het ijle zwerk. We vorderden met de nodige aandacht en concentratie. Geen tijd om te genieten van de top. We smeerden hem ... Toen we de graat beklommen, waren we getuige van een dominant tumultueus schouwspel door de Capra Ibex. Tijdens onze terugkeer via de Glacier de Cheillon, stabiliseerden de weersomstandigheden, zodat we tijd namen enige zelfreddingstechnieken te oefenen. Het prussiken en de Munchausentechniek met de Gardaknoop, kwamen uitgebreid aan bod. Deze mochten we dan ook met veel animo toepassen. Sommigen gingen onopzettelijk in duel met zichzelf. Wat later sloten we af met een frisse gele vriend in de Cabane.

“I DON'T HAVE ANY FRIENDS, AND MY NUTS ARE TOO SMALL”

Het slechte nieuws is: de tijd vliegt. Het goede: ... het was rustdag. Een rustdag betekende niet dat we de godganse dag op onze luie krent gingen zitten chillen. We kregen een uitgebreide theorie over weerkunde en de benadering ervan, onderwezen. De terminologie van het gebergte werd ons aangebracht. Later op de dag werd er een rotsklimmetje georganiseerd onder het motto “friends, camelots en nuts”. Boven op het massief werd de klimmer beloofd met wat specifieke flora uit het hooggebergte, namelijk “Edelweiss”. 's Avonds verdeelden we de touwgroepen voor de volgende dag en zonderden ons af om een marsplan uit te tekenen. Dit opzet zou ons op de Pigne d'Arolla moeten zetten met de garantie op een veilige terugkeer. Toen we tot een consensus over het marsplan kwamen, werden we opgeschrikt door de luide stem van Pierre, de huttenwirt. Hij kondigde hiermee de nieuwe meteo aan. Bon, de Pigne werd uitgesteld tot overmorgen. Morgen werd het de Mont Blanc de Cheillon. Een niet te onderschatten top met een stevig technisch kantje.

“A CLIMB CAN LAST ALL DAY”

Eerste manoeuvre van de dag: opstaan! ... The Mont Blanc de Cheillon is waiting for us! Ongelofelijk hoe oogverblindend de zonsopgang is. Onze blikken af en toe gericht naar het verrukkelijke schouwspel van eindeloos strijklicht die onze hut langzaam kleiner maakte. De beklimming van deze befaamde top had een technische graat. We zouden dus wat tijd moeten spenderen aan het maken van diverse relais. Waar het mogelijk was, zouden we simultaan klimmen. Na enige tijd gespten we onze crampons onder. Ik deed mijn linker Camp-stijgijzer aan. Het traject die nu op koers stond was echt wel “schijfsteil”, zoals onze teamgenoot Maarten zo welbespraakt aankondigde, met een lichte toets Oost-Vlaams accent. Ik nam mijn tweede all-round stijgijzer op en plaatste die statig op de koude ijzige sneeuw. Mijn zitvlak genoot van een scherp uitstekende rotspunt. Niet zo comfortabel als het salon thuis, maar goed. Dit hield ik wel even vol. Ik greep de semi-auto binding vast om mijn D-bottine erin vast te klikken. Opeens schrok Bart op van mijn hevige West-Vlaams gevloek. Godver! Godverdomme!!! Voor ik het wist had ik de strap van mijn rechter crampon in mijn handen. Ik keek neer op een binding die in duizend stukken was gesprongen en die de witte sneeuw scherpe rode stippen en strepen bezorgde. Godverdomme Italiaanse brol! Bart kwam kijken met een zeer bedenkelijk gezicht. Dit was echt niet goed! Naar boven klimmen met één stijgijzer is een NO GO! Dalen met één stijgijzer is NOT DONE! Shit! Ik keek naar Bart met mijn sprekende ogen die hem één enkele vraag stelden: “En nu?” Bram kwam ook even checken, hij vertelde dat hij een heel fijn touwtje had. Bart plaatste zijn twee knieën in de koude sneeuw en begon te knopen aan mijn schoen. Ik, samen met mijn achterste, nog genietend van het rotspunt dat in mijn bil sneed, keek toe. Als dit niet lukte werd het afdalen. Ik hoopte dat er in de Cabane nog een paar crampons lagen, anders zat de stage er voor mij al op. Damn! Technisch materiaal van dit kaliber zou niet op deze manier mogen falen! Dit is ronduit gevaarlijk! Eventjes ter info, ik vloek dus op de “Camp Stalker New Matic”, verkrijgbaar in de betere outdoor-specialzaak. Bart knoopte verder. Eén ding is zeker, de crampon afgooien ging de nodige tijd bedingen ... Na een halfuur gevloek en geknoop, knikte Bart dat het doenbaar was. Goed opletten en die fucking stijgijzer in de gaten houden was van cruciaal belang. Tijdens het klimmen vroeg Bart hoe het ermee was. Hij moest er ook op vertrouwen. We verspeelden keigrote zweedruppels tijdens een steile passage waar maar geen einde aan kwam.

Adem controleren, ritme vinden dat ook past voor de bij jou ingebonden medeklimmers, op je staptechniek letten ... Verder in de route maakten we een deviatie richting rotskam. De passages wisselden zich af van simultaan klimmen naar voorklimmen met de nodige relais. Deze technische kant van de route werd nog wat aangescherpt met sneeuw die onze crampons uittestten op, yeah right, all-round terrein. Geconcentreerd en met veel aviditeit klommen we verder. Het was koud! De wind sneed door onze kledij. De hoogte liet zich gelden ... Toen ons team op de top was, maakten we allen niet te veel bla bla rondom het afdalen van de summitparty. Het was al laat en dit manifesteerde zich ook in wat onregelmatigheden. Tot heuphoogte door de sneeuw zakken, spalken die zich meer ruchtbaar maakten, de zon die hard op ons hoofd scheen ... We stelden onze vaart in op full speed. Met ons gezichtsveld op de Cabane pijlden we als een torpedo vooruit. Eens

in de hut bekeken we het marsplan en genoten na van een mooie dag die wederom voorbij gevlogen was ... Oh ja, Bart O. had via Pierre de huttenwirt een paar stijgijzers kunnen bemachtigen. Het waren de crampons van Pierre himself zonder antibot weliswaar. Mijn probleem was uit de wereld.

“WHY? WHY, WHY, WHY DO I DO THIS???” – CHUCK PRATT

Een blaas die op springen stond, vermoeid van gisteren was ik deze nacht te lui om naar toilet te gaan. Hmm, de ogen plakken nog toe en de been-tjes wogen zwaar. Langzaam gaf ik toe aan de wekker van Bram wiens geluid mij 's ochtends jende. Alright, dit was de laatste klim van de stage. Deze beklimming werd volledig door het team geleid. Tijd dus om de nodige PK's uit onze kuit en quadriceps te toveren. Het weer zag er niet zo bijster uit ... Hey How, Lets go, koers Pigne d'Arolla. Inderdaad, de kers op de taart. We begonnen aan een lange afstoppende klimtocht. We troseerden de ijzige kou en de witte vlokken die uit de grijze donkere wolken vielen. Met de piolet menigvuldig tijdsmatig kloppend op mijn zonder antibot bezittende stijgijzers. Weinig communicatie, alleen de klimmer en “the great outdoor”. Eventjes een oriëntatiemoment en met de correcte azimuth vorderden we verder. In weer en wind bereikten we na een hevige intensieve klim de top van de Pigne d'Arolla op 3796 m. We stonden op een berg die ik vanuit het dal al zo indrukwekkend had gevonden! Dit is het levenselixir van de ultieme avonturier ... De wind bleef zijn kracht demonstreren. Na het uitzinnige genot van victory kraaien, daalden we af. Toen we aankwamen in de hut was iedereen vervuld van vreugde. We besloten er een feest van te maken. We vertelden verhalen en leerden elkaar nog

intenser kennen. Waarom konden deze momenten niet langer duren? De lontjes van de kaarsen werden gedoopt met vuur ... De nacht was jong ... Iedereen op dezelfde frequentie. Een ervaring waar we nog veel aan zullen terugdenken. Een beleving die heel waarschijnlijk een heimwee zal worden. Een verlangen naar de bergen ...

“CONSIDER WHAT YOU WANT TO DO IN RELATION TO WHAT YOU ARE CAPABLE OF DOING. CLIMBING IS, ABOVE ALL, A MATTER OF INTEGRITY” – GASTON RÉBUFFAT

We verzamelden, elk op eigen tempo, rond de ontbijttafel. De tafel waar we enkele uren geleden ook nog aan zaten. Na de nodige bedrevenheden vertrokken we richting bewoonde wereld. We werden het afdalen gewaar. De natuur die groener en levendiger werd. De bekende strelende frisse en houtige geuren prikkelden onze neusharen. We stelden ons de vraag waarom wij klimmen. Waarom mensen er bloed, zweet en tranen voor over hebben om toch maar op die top te staan ... Dit persoonlijke antwoord moeten we jullie schuldig blijven. De ene doet het om dicht bij God te staan, de andere ervaart het als een grensverlegging. Nog anderen willen dat topje meer op hun palmares. Sommigen zien het als een vorm van contemplatie. Misschien is het grootste raakvlak gewoon de natuur met die immense ongenaakbare hoge uitstekende pieken. Eén ding is zeker: iedereen kan wel een reden verzinnen om in de bergen te vertoeven ... Als je dan in de buurt bent, behandel de bergen gewoon met het respect dat ze verdienen. Want ze zijn groots, en wij ... wij zijn klein ...

Bart Smets runde deze stage zijn laatste module van een lange opleiding tot initiator bergbeklimmen af. Deze volbracht hij via VTS en BLOSO. Dit verdient de nodige loftuiting namens het ganse team. Bart S. mag zich nu officieel gediplomeerd initiator bergbeklimmen noemen.

Bergen beklimmen is ook een beetje reizen ... Reizen is alleen maar reizen als er een moment zal zijn waar je beslist om afscheid te nemen van je ervaring, en je aanstalten maakt terug te keren naar het thuisfront ... – (BD)

Deze stage werd georganiseerd door Bergsport Oost-Vlaanderen, onder auspiciën van de Klim- en Bergsportfederatie. De stage werd geleid door UIAGM gids Bart Overlaet en aspirant gids Bart Smets. Teamleden stage Alpine Novice Wallis: Bram Baert, Tomas De Meester, Wannas Bosman, Renaat Boyen, Brian Decrop, Maarten Vanneste, Maaïke Van Den Meersschaut, Cindy De Grave en Jelle Hofman. ▲

Tekst: Brian Decrop

Fotografie: Maaïke Van Den Meersschaut & Brian Decrop